

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: **J. N.**
bytem xxx, xxx
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021, č. j. MD-15717/2021-160/5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021, č. j. MD-15717/2021-160/5 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 12. 2020, č. j. MHMP 1869313/2020/VaV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne xxx řídil v Praze 4,

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

xxx, xxx, motorové vozidlo tovární značky Audi A3, registrační značky xxx, přičemž na úrovni s ul. xxx, v souřadnicích xxx, v místě, kde orgány Policie ČR v té době prováděly kontrolu rychlosti jízdy rychloměrem RAMER 10, projížděl rychlostí 87 km/h, a to při zvažení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, přestože je v tomto úseku obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích dovolena nejvyšší rychlost 50 km/h, čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 37 km/hod a porušil tím povinnost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání daného přestupku byla žalobci dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

2. Žalobce nejprve namítal nezákonnost výroku o sankci. V této souvislosti poukázal na dvě hlediska, která správní orgán uvedl ve vztahu s úvahou o sankci a které dle žalobce uvážil nezákonně, a to význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, a dále spáchání přestupku v dopoledních hodinách. Ohledně hlediska spáchání přestupku v dopoledních hodinách žalobce poukázal na jeho rozpor s výrokem rozhodnutí, dle kterého došlo k přestupku ve xxx, uvedené hledisko je tedy v rozporu se skutkovými zjištěními. Úvaha o tom, že přestupek spočíval v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, je poté dle žalobce nezákonná pro porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když jak okolnost, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, tak že se tak stalo v obci, je již součástí skutkové podstaty přestupku, a proto správní orgán nebyl oprávněn tuto okolnost zvažovat při úvaze o sankci. K tomu žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23 a ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, dle kterých k okolnosti, že se přestupek stal v obci, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující při úvaze při ukládání sankce, neboť se jedná o okolnost, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty přestupku. V souvislosti se shora uvedeným žalobce žalovanému vytknul, že uloženou sankci a úvahy, které k jejímu uložení vedly, vůbec nepřezkoumal, a to ani po právní stránce.
3. Dále žalobce namítal nevěrohodnost výstupu z rychloměru, neboť dle žalobce existují důvodné pochybnosti o tom, že došlo ke změření vozidla žalobce právě v čase xxx dne xxx. V této souvislosti žalobce uvedl, že fotografie z měření je zjevné, že bylo měřeno za tmy, když fotografie je celá černá a nejsou na ní mimo světla a registrační značky vozidla viditelné začátek a konec silnice, další objekty a vozidla, středový dělicí pás, ani nebe. Dle žalobce však není možné, aby dne xxx byla ve xxx hodin tma, neboť dne xxx dochází k západu slunce v čase xxx a k občanskému soumraku ve xxx hodin, a proto dne xxx bylo ve xxx hodin ještě denní světlo. K tomu žalobce doložil tabulkou východů/západů slunce a občanského svítání/soumraků vydanou Úřadem civilního letectví. S ohledem na výše uvedenou skutečnost dle žalobce daná fotografie buď nebyla pořízena v xxx, anebo nebyla pořízena dne xxx.
4. Žalobce rovněž namítal neprovedení jím navržených důkazů, a to jednak svědeckých výpovědí žalobcem tvrzeného řidiče vozidla a spolujezdce sedícího vzadu ve vozidle, a jednak návodu k obsluze rychloměru. V případě neprovedení důkazu svědeckými výpověďmi, kterými chtěl žalobce prokázat své tvrzení, že v době měření rychlosti vozidlo neřídil, žalobce žalovanému vytýkal, že k provedení tohoto důkazu nepřistoupil zejména na základě výpovědi policisty, který si pouze selektivně pamatoval, že vozidlo viděl po celou dobu až po jeho zastavení, ačkoliv druhý policista připouštěl, že vozidlo žalobce nemuseli mít po celou dobu v dohledu a mohlo jim zmizet, tedy žalovaný svůj závěr o tom, že skutkový stav byl bez důvodných pochybností zjištěn, založil na nevěrohodné výpovědi policisty. Dále žalobce nesouhlasil ani s neprovedením důkazu svědeckými výpověďmi z důvodu domnělé účelovosti žalobcova tvrzení, že vozidlo v době měření rychlosti neřídil. K tomu žalobce uvedl, že tvrzení žalovaného o účelovosti žalobcova tvrzení je ničím nepodložené, nepravdivé a nepřezkoumatelné tvrzení, a rozsudek Nejvyššího správního soudu, na který žalovaný odkazoval, posuzoval jiný případ, kdy bylo logické, aby se řidič v daném smyslu vyjádřil již na místě, avšak v nyní posuzované věci byl logický opak, když skutečný řidič vozidla byl pod vlivem alkoholu, a tedy by mu hrozil zásadní postih. Dle názoru žalobce nebyl v posuzované

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

věci skutkový stav zjištěn zcela perfektně, a proto bylo povinností žalovaného navržený důkaz provést. Pokud jde o provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru, žalobce navrhoval tento důkaz provést k podpoře svého tvrzení, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, neboť se na snímku nacházel sloup lampy veřejného osvětlení, svodidla a ocelové pletivo, což návod k obsluze zakazuje, protože jmenované předměty způsobují reflexi, která má za následek zkreslení naměřené rychlosti. Žalovaný důkaz návodem k obsluze rychloměru odmítl provést s poukazem na úřední záznam, dle kterého hlídka před započítím měření nastavila radar dle návodu k obsluze a po celou dobu měření dle něj postupovala, dále na ověřovací list a fotodokumentaci a také s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu, dle kterého platí, vznikne-li fotografie, bylo měřeno správně. Zároveň žalovaný konstatoval, že se žalobci nepodařilo žádný z důkazů věrohodně zpochybnit. V této souvislosti však žalobce upozornil na rozpor tvrzení, že v případě měření v rozporu s návodem k obsluze snímek vůbec nevznikne, se spisem, neboť svědek J. P. ve své výpovědi uvedl, že i v případě nastavení rychloměru v rozporu s návodem k obsluze, dojde ke změření rychlosti vozidla a k uložení snímku. Dle žalobce proto žalovaný nebyl oprávněn opírat své posouzení o názor opačný, jakkoli vyřčený Nejvyšším správním soudem. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením, že by se mu nepodařilo samotné měření věrohodně zpochybnit, neboť předložil dvě tvrzení, které v souhrnu měření zpochybňují, konkrétně že na snímku je viditelný sloup veřejného osvětlení v měřicím svazku a dle návodu k obsluze je takové měření nepřijatelné, přičemž žalovaný žádné z těchto tvrzení žalobce nezpochybňoval ani se jimi nezabýval. K žalovanému odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 279/2020 – 30 žalobce uvedl, že v nyní posuzované věci z pořízené fotografie oproti věci řešené Nejvyšším správním soudem naopak vyplývá, že mezi vozidlem měřicím a měřeným se nacházela zásadní překážka a zároveň bylo v posuzované věci prokázáno, že i v případě reflexe vznikne snímek. Žalobce je tedy názoru, že žalovaný byl povinen navržený důkaz provést.

5. Závěrem žalobce a jeho právní zástupce nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení a žalobní námitky. K námitce nezákonnosti výroku o sankci žalovaný nejprve konstatoval, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí řádně hodnotil všechna kritéria uvedená v ustanovení § 37 až 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a zároveň přihlédl k povaze a závažnosti přestupku. Dále žalovaný popřel, že by v posuzované věci došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť správní orgán I. stupně při odůvodnění správního trestu popisoval nebezpečnost jednání spočívajícího v překračování nejvyšší dovolené rychlosti a následně také její specifika v obci, kde se mohou ve zvýšené míře pohybovat chodci, cyklisté. V této souvislosti žalovaný poukázal na skutečnost, že ačkoliv žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o nejméně 37 km/h, byla mu uložena pokuta pouze 3 000 Kč, a to vzhledem k polehčujícím okolnostem, ke kterým správní orgán I. stupně přihlédl, přičemž dle názoru žalovaného je uložena pokuta v daném případě odůvodněná a přiměřená. K nesprávnému uvedení v prvostupňovém rozhodnutí, že k přestupku došlo v dopoledních hodinách, poté žalovaný konstatoval, že v odůvodnění správního trestu došlo k chybě spočívající v psaní, a to zřejmě užitím již předepsaného jiného rozhodnutí. Současně žalovaný dodal, že dle jeho názoru toto pochybení nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí, když byla pokuta uložena téměř na minimální hranici určeného rozpětí a byla jinak řádně odůvodněna. K námitce nevěrohodnosti výstupu z rychloměru žalovaný nejprve konstatoval, že o výstupu z rychloměru nemá žádné pochybnosti, přičemž vyjmenoval podklady ze správního spisu, na základě kterých správní orgány neměly žádných pochyb o spáchaném přestupku ani o namítaném výstupu z rychloměru, který žalovaný považuje za plně věrohodný. K námitkám žalobce týkající se času, západu slunce, světla poté žalovaný konstatoval, že není v jeho pravomoci hodnotit spekulace ohledně světlosti či tmavosti pořízeného záběru, a dále uvedl, že na rozdíl od žalobce má za to, že

na fotografii je zaznamenáno vozidlo žalobce, podélná čára přerušovaná ve středu vozovky, a další součásti komunikace. K námitce neprovedení důkazu svědeckými výpověďmi navržených svědků, resp. námitce, že žalobce v době měření rychlosti vozidlo neřídil, žalovaný uvedl, že se shodnou námitkou zabýval již v napadeném rozhodnutí a dále zopakoval svou argumentaci obsaženou v odstavci 4 na straně 3 napadeného rozhodnutí, k níž doplnil, že žalobce ani tuto námitku během sepisování přestupku na místě neuvedl. K námitce neprovedení důkazu návodem k obsluze rychloměru, resp. nesprávného měření z důvodu překážek v měřicím svazku, žalovaný předně konstatoval, že žalobce ohýbá svá tvrzení a námitky dle účelovosti potřeby bez ohledu na jejich validitu. V této souvislosti upozornil na skutečnost, že žalobce nejprve v jedné námitce poukazuje na tmavost fotografie z rychloměru s tím, že na ní není nic vidět, a posléze v jiné námitce poukazuje na to, jaké objekty jsou na fotografii vidět. Dále žalovaný uvedl, že se k této námitce již vyjádřil v napadeném rozhodnutí a zopakoval svou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. K požadavku žalobce na nezveřejňování údajů žalobce a jeho právního zástupce žalovaný uvedl, že se domnívá, že je to z důvodu, aby právní zástupce nebyl poškozován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, resp. jeho spojitostí s konkrétními obecnými zmocněnci. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Žalobce k vyjádření žalovaného zaslal repliku, jejímž obsahem je pouze reakce na vyjádření žalovaného k požadavku žalobce na nezveřejňování údajů žalobce a jeho právního zástupce.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že je žalobci kladeno za vinu, že jako řidič vozidla tovární značky Audi A3, registrační značky xxx, porušil povinnost uloženou mu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když dne xxx v Praze 4, xxx, xxx, na úrovni s ul. xxx, v souřadnicích xxx, v místě, kde orgány Policie ČR v té době prováděly kontrolu rychlosti jízdy rychloměrem RAMER 10, projížděl rychlostí 87 km/h, přestože je v tomto úseku obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích dovolena nejvyšší rychlost 50 km/h, čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 37 km/hod.
9. Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne xxx, podle něhož žalobce řídil osobní motorové vozidlo Audi A3, registrační značky xxx, xxx, xxx, na úrovni ul. xxx, v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., a byla mu naměřena rychlost 90 km/h, resp. po odečtení odchylky byla naměřená rychlost 87 km/h. Žalobce se do oznámení nevyjádřil, ani ho nepodepsal. Podle úředního záznamu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor dopravní policie, Oddělení řízení dopravy z téhož dne šlo o měření v ulici xxx, xxx, Praha 4, kdy před započítím měření rychlosti hlídka provedla kontrolu a nastavení radaru dle návodu k použití a poté během celého měření dle něj postupovala. Dále bylo z úředního záznamu zjištěno, že ve xxx bylo na ul. xxx, xxx, xxx změřeno osobní motorové vozidlo Audi A3, registrační značky xxx, které hlídka zastavila za použití výstražného zvukového a rozhlasového zařízení a červeného nápisu „STOP POLICIE“ na ul. xxx, xxx, xxx. Při následné kontrole byl řidič předmětného vozidla dle předložených dokladů, a to občanského průkazu č. xxx a řidičského průkazu ev. č. xxx, ztotožněn jako žalobce. Dále je součástí spisu ověřovací list k silničnímu radarovému rychloměru RAMER10 C s platností do 18. 5. 2021 a záznam o přestupku pořízený radarem, který zachycuje část vozidla s čitelnou registrační značkou, přičemž na fotografii není okolí vozidla příliš patrné, je pouze vidět část sloupu veřejného osvětlení, svodidel, kraje vozovky a podélné čáry přerušované ve středu vozovky.
10. Příkazem o uložení pokuty ze dne 20. 7. 2020 správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Proti příkazu o uložení pokuty podal žalobce dne 4. 8. 2020 blanketní odpor, a to prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J., který na výzvu správního orgánu I. stupně doložil dne 14. 8. 2020 plnou moc k zastupování žalobce.
11. Správní orgán I. stupně dne 21. 9. 2020 vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu a ústním jednáním konaným

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

dne 11. 11. 2020, zároveň správní orgán I. stupně žalobce informoval, že součástí jednání bude výslech svědků J. K. a J. P. Dne 11. 11. 2020 proběhlo za přítomnosti zmocněnce žalobce ústní jednání, na němž se zmocněnec žalobce mimo jiné seznámil s obsahem správního spisu a správní orgán I. stupně provedl výslech J. K. a J. P. jakožto zasahujících policistů. Zasahující policisté shodně potvrdili, že nebyly žádné pochybnosti o tom, že osoba řidiče byla ta, kterou ztotožnili, tedy žalobce. Policista J. P. při své výpovědi dále důrazně popřel, že by měřené vozidlo v době od okamžiku změření jeho rychlosti až do doby, kdy jej zastavili, zastavilo a zároveň uvedl, že měřené vozidlo viděl po celou dobu od změření až po jeho zastavení. Policista J. K. poté při své výpovědi připustil, že vzhledem na rozdíl rychlosti měřeného vozidla a policejního vozidla je možné, že měřené vozidlo zmizelo. Ohledně nastavení rychloměru policista J. P. k dotazu zmocněnce žalobce uvedl, že před měřením rychlosti provedl kontrolu vozidla a kontrolu zařízení (rychloměru) s tím, že k doplňujícímu dotazu zmocněnce žalobce rovněž popsal konkrétní úkony při nastavení rychloměru. V souvislosti s nastavením rychloměru policista J. P. také uvedl, že i v případě nastavení rychloměru v rozporu s návodem k obsluze dojde ke změření rychlosti vozidla a k uložení snímku. Policista J. K. se při své výpovědi mimo jiné dále vyjádřil k místu měření s tím, že na výstupu by měly být čitelné jeho souřadnice, jinak se opakovaně při své výpovědi odkazoval na jím sepsaný výše uvedený úřední záznam o provedené silniční kontrole. Dále byly správním orgánem I. stupně při ústním jednání čteny a vyhodnoceny oznámení o přestupku Policie ČR, úřední záznam policisty J. K. a ověřovací list č. 100/20 a rovněž shlednut a vyhodnocen záznam o přestupku (snímek z rychloměru). Na závěr správní orgán I. stupně na žádost zmocněnce žalobce stanovil žalobci lhůtu k vyjádření ve věci do 27. 11. 2020 s tím, že neobdrží-li správní orgán I. stupně do uvedené doby vyjádření rozhodne bez něj.

12. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 8. 12. 2020 shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu a uložil žalobci pokutu ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mimo jiné plyne, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce se dopustil přestupkového jednání, pro které byl orgánem policie oznámen a které je mu správním orgánem I. stupně kladeno za vinu. Učiněný závěr byl dle správního orgánu I. stupně spolehlivě prokázán oznámením přestupku Policií ČR ze dne xxx, úředním záznamem zasahujícího policisty J. K. ze dne xxx, snímkem z rychloměru, ověřovacím listem rychloměru a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů J. K. aj. P. Vzhledem ke skutečnosti, že byli zasahující policisté v době kontroly úředními osobami a prováděli dohled nad dodržováním zákona, považoval správní orgán I. stupně jejich zjištění na místě kontroly a následné oznámení jednání majícího znaky přestupku za dostačující a plně věrohodné. Správní orgán I. stupně rovněž uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl orgánem policie bezpečně ztotožněn jako řidič motorového vozidla registrační značky xxx v době spáchání předmětného přestupkového jednání a záměna řidiče s případnou osobou, která by se za řidiče vydávala, byla zcela vyloučena. Dále se správní orgán I. stupně vyjádřil ke společenské nebezpečnosti žalobcova přestupkového jednání, u které mimo jiné uvedl, že v obci se také ve zvýšené míře mohou pohybovat chodci a cyklisté a vozidlo pohybující se v obci rychlostí vyšší, než v konkrétním místě, povolenou by bylo pro tyto velkým nebezpečím. Na posledně uvedené poté správní orgán I. stupně navázal v rámci úvah při ukládání správního trestu, a to při úvahách o povaze a závažnosti přestupku, když přihlédl zejména k významu zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen, tedy k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, což lze dle správního orgánu I. stupně obecně považovat za nebezpečné protiprávní jednání, při kterém dochází k ohrožování bezpečnosti silničního provozu. Dále správní orgán I. stupně přihlédl k okolnostem spáchání přestupku, když uvedl, že k jeho spáchání došlo v dopoledních hodinách na poměrně frekventované pozemní komunikaci, přičemž jeho spácháním nedošlo k bezprostřednímu ohrožení jiného účastníka provozu na pozemních komunikacích. Jako polehčující okolnosti správní orgán I. stupně hodnotil zavinění ve formě nevědomé nedbalosti a dále skutečnost, že žalobce neměl v registru řidičů v období posledního jednoho roku žádný záznam o

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

přestupcích. Vzhledem na uvedené úvahy považoval správní orgán I. stupně za přiměřený trest pokutu uloženou nad spodní hranicí zákonné sazby ve výši 3 000 Kč.

13. Dne 28. 12. 2020 podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání s žádostí o poskytnutí kopií listin ze správního spisu a sdělení o osobě, která bude o odvolání rozhodovat. Dne 11. 2. 2021 bylo odvolání doplněno. V doplnění odvolání žalobce nejprve namítal neprokázání skutečného řidiče v době měření, neboť žalobce se se skutečným řidičem vyměnil před provedením silniční kontroly s tím, že na podporu svého tvrzení navrhoval výslech skutečného řidiče a dále spolucestujícího sedícího na zadním sedadle vozidla. Dále namítal nesprávné provedení měření, k čemuž poukázal na skutečnost, že z fotografie z měření je zřejmé, že se v měřícím svazku nacházel sloup veřejného osvětlení a v místě měření se nachází svodidla a ocelové pletivo, přičemž podle návodu k obsluze rychloměru se v anténním svazku nemohou nacházet předměty, mimo jiné stožáry pouličního osvětlení, které by mohly způsobovat rušivé reflexe. K tomu doplnil, že měření za vzniku reflexe má za následek jinou hodnotu měřené rychlosti, a proto k potvrzení nesprávně provedeného měření navrhoval k důkazu návod k obsluze použitého rychloměru. Na závěr žalobce ještě namítal, že měření bylo provedeno v zatáčce, což také není dle návodu k obsluze použitého rychloměru povoleno a v souvislosti s touto námitkou navrhl provedení ohledání místa měření.
14. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím dne 11. 6. 2021 tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a odvolací námitky a dále se vyjádřil k žalobcově žádosti o poskytnutí kopií listin ze správního spisu. K námitce žalobce, že není prokázáno, že řidičem vozidla v době měření byl žalobce, žalovaný konstatoval, že žalobce byl na místě ztotožněn podle předloženého občanského a řidičského průkazu a navíc jeden z policistů uvedl, že vozidlo měl od naměření do zastavení stále na očích. Současně žalovaný tuto námitku považoval za zcela účelovou, neboť zmocněnec žalobce je znám podáváním stejných nebo obdobných námitek v mnoha podobných řízeních napříč republikou, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 319/2017 – 37. K návrhu výslechu svědků poté žalovaný uvedl, že vzhledem k účelovosti výše citované námitky k výslechu dalších svědků nepřistoupil. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce žalobce týkající se nezabývání se správností měření a poukázání na reflexe, a to předně z důvodu, že z úředního záznamu ze dne xxx vyplývá, že před započítím měření rychlosti hlídka provedla kontrolu a nastavení radaru dle návodu k použití a poté během celého měření podle něj postupovala. Dále žalovaný uvedl, že klíčovými důkazy, z nichž správní orgán I. stupně vycházel, byly ověřovací list a pořízená fotodokumentace, jež jsou podle žalovaného k prokázání žalobcovy viny dostačující a jejichž zákonnost nebyla zpochybněna, a proto za takové důkazní situace správní orgán I. stupně nepochybil, pokud neprovedl další žalobcem navrhované důkazy. K návrhu na provedení důkazu návodem k obsluze žalovaný uvedl, že tento požadavek není v situaci, kdy se žalobci nepodařilo žádný z důkazů obsažených ve spise věrohodně zpochybnit, z důkazního hlediska relevantní, a proto je nadbytečný a v protikladu se zásadou procesní ekonomie. Žalovaný uzavřel, že považuje provedené měření za platné a prokazující skutečnou rychlost vozidla žalobce. Kromě uvedeného žalovaný v souvislosti s touto námitkou odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 229/2015 – 47 a č. j. 5 As 279/2020 – 30.
15. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K projednání věci soud nařídil ústní jednání na den 11. 5. 2023, neboť žalobce ústní projednání věci požadoval. Žalobce ani jeho právní zástupce se k jednání bez omluvy nedostavili. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

16. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce týkající se neprovedení jím navržených důkazů, a to jednak svědeckých výpovědí žalobcem tvrzeného řidiče vozidla a spolujezdce sedícího vzadu ve vozidle, a jednak návodu k obsluze rychloměru.
17. Pokud se jedná o neprovedení důkazu v podobě svědeckých výpovědí žalobcem tvrzeného řidiče vozidla a spolujezdce sedícího vzadu ve vozidle, kterými chtěl žalobce prokázat, že nebyl řidičem vozidla v době měření, soud nejprve konstatuje, že žalobce tvrzení o tom, že nebyl řidičem vozidla v době měření, poprvé uplatnil až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ačkoliv tak mohl učinit, již při samotné silniční kontrole, když byl zastaven policisty, popřípadě kdykoliv před správním orgánem I. stupně. Dle soudu již samotná tato skutečnost, že žalobce namítal, že nebyl řidičem vozidla v době měření, až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, značně snižuje věrohodnost jeho tvrzení a svědčí spíše o jeho účelovém uplatnění. V této souvislosti má soud za to, že lze na posuzovanou věc přiměřeně použít rovněž žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, 1 As 319/2017 – 37, neboť i v posuzované věci bylo po zastavení vozidla provedeno ztotožnění řidiče policistou a žalobce byl v oznámení o přestupku seznámen s obsahem svého protiprávního jednání, ačkoliv oznámení odmítl podepsat. V posuzované věci správní orgány ve vztahu k osobě řidiče v době měření vycházely zejména z úředního záznamu ze dne xxx, dle kterého byl na základě předloženého občanského průkazu a řidičského průkazu ztotožněn jako řidič žalobce. Skutečnost, že řidičem v době měření byl žalobce, poté potvrzuje rovněž výpověď policisty J. P., který jednoznačně potvrdil, že měřené vozidlo viděl po celou dobu od změření až po jeho zastavení, čímž vyloučil, že by došlo v době od změření rychlosti vozidla do jeho zastavení zasahujícími policisty k výměně řidičů, jak tvrdí žalobce. Soud dodává, že výpověď policisty J. K., který připustil, že vozidlo mohlo policistům na okamžik zmizet, zároveň výpověď policisty J. P. nevyvrací, neboť rovněž policista J. K. výslovně uvedl, že nebyly žádné pochybnosti o tom, že osoba řidiče byla ta, kterou ztotožnili, tedy žalobce. S ohledem na uvedené proto dle soudu žalovaný nepochybil, pokud s ohledem na úřední záznam ze dne xxx a svědecké výpovědi zasahujících policistů měl za prokázané, že to byl žalobce, kdo vůz řídil po celou dobu, a že k žádné výměně řidičů nedošlo, a proto považoval žalobcovu odvolací námitku za účelovou a nevyhověl návrhu na výslech navržených svědků pro nadbytečnost. Ze všech shora uvedených důvodů soud považuje za nedůvodnou námitku pochybení žalovaného z důvodu neprovedení výslechu žalobcem navržených svědků.
18. Žalobce rovněž namítá nesprávné neprovedení důkazu návodem k obsluze použitého rychloměru, a to z důvodu, že v posuzované věci je z pořízené fotografie zřejmé, že mezi vozidlem měřícím a měřeným se nacházela zásadní překážka způsobilá vyvolat reflexi, konkrétně sloup veřejného osvětlení, a zároveň bylo v posuzované věci svědeckou výpovědí policisty J. P. prokázáno, že i v případě reflexe vznikne snímek, a proto byl žalovaný povinen navržený důkaz provést. Soud konstatuje, že z obsahu žalobcovy námítky je dle soudu zřejmé, že žalobce zpochybňuje správnost provedení měření pouze z důvodu možného vzniku reflexe a v této souvislosti se proto vymezuje rovněž proti závěru, že správnost měření lze považovat za prokázanou, bylo-li provedeno.
19. Soud konstatuje, že argumentací podobnou žalobcově argumentaci v nyní posuzované věci se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2022, č. j. 7 As 96/2020 – 28, ve kterém k obdobné argumentaci uvedl: „Na tomto místě nutno předeslat, že platí-li teze, dle níž je možné považovat správnost měření za prokázanou v případě, že je realizováno, je nadbytečné zabývat se možným vznikem reflexe. Ve vztahu k měřicímu zařízení RAMER 10C, jenž byl použit i v projednávané věci (v nyní projednávané věci byl rovněž použit stejný rychloměr – pozn. soudu), přitom Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, uvedl: „Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji

měřicího zařízení, ani ke jeho uložení. Pokud je vytvořen záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný' (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“ Obdobně na spolehlivost provedeného měření v případě stejného měřicího zařízení nablížel Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 - 32, ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020 - 21, či ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019 - 41. Vzhledem ke uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že je v projednávaném případě nadbytečné podrobněji se zabývat otázkou vzniku reflexe. Krajský soud zcela v souladu s precedencí rozhodl, že správnost měření je možné s ohledem na vytvořený výstup (fotografický snímek s vozidlem stěžovatele a vyznačením rychlosti) považovat za prokázanou. Nutno dodat, že stěžovatel ani žádným relevantním způsobem správnost měření nezpochybnil. Poukázal pouze na to, že mu tachometr ve vozidle ukazoval rychlost 50 km/h (respektive na tuto rychlost měl nastavený tempomat), a že na radarovém záznamu jsou za jeho autem svodidla (ve skutečnosti se jedná o zábradlí). Za situace, kdy bylo měření provedeno, a měření prováděla proškolená osoba ověřeným zařízením, jsou tato tvrzení pro vznik důvodných pochybností o správnosti provedeného měření zcela nedostatečná.“ a dále „Vzhledem ke okolnostem případu považuje kasační soud za nezbytné zmínit rovněž rozsudek ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 - 37, v němž Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že pachatelé přestupků spočívajících v překročení maximálně dovolené rychlosti používají „typizované námitky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.)“, které lze obecně považovat za nevěrohodné. K tomu dodal, že „[z]a této situace Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud považuje stěžovatelem požadované provedení důkazu návodem, resp. výpovědí policistů či znaleckým posudkem za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky stěžovatele proti způsobu měření, vzhledem ke jejich obecné a standardizované podobě (srov. výše) nejsou způsobilé výsledkem měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit ke jejich dalšímu ověřování, např. provedením stěžovatelem navržených důkazů.“ Z citovaného rozsudku je zřejmé, že Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval spolehlivostí provedeného měření v případě stejného měřicího zařízení jako v nyní posuzované věci a konzistentně judikuje, že při nedodržení návodu k jeho obsluze, je měření anulováno a záznam není pořízen. Uvedený ustálený názor Nejvyššího správního soudu nemůže dle názoru soudu vyvrátit ani výpověď svědka policisty J. P., který pořízení snímku při nastavení rychloměru v rozporu s návodem k jeho obsluze připustil, neboť tentýž svědek zároveň při své výpovědi popsal konkrétní úkony, které provedl na rychloměru před zahájením měření a z jeho výpovědi tak jednoznačně vyplývá, že rychloměr před měřením rychlosti nastavil v souladu s návodem k jeho obsluze. Z citovaného rozsudku rovněž dle soudu plyne, že k zpochybnění správnosti měření nepostačuje poukázat pouze na skutečnost, že na radarovém záznamu se poblíž měřeného vozidla nacházejí objekty způsobilé vyvolat reflexi. Vzhledem na uvedené soud v souladu konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu konstatuje, že má ve shodě s žalovaným za to, že správnost měření byla v posuzované věci jednoznačně prokázána ověřovacím listem rychloměru, pořízenou fotodokumentací – výstupem z rychloměru a úředním záznamem ze dne xxx, a proto dle jeho názoru žalovaný nepochybil, pokud s ohledem na uvedené podklady z důvodu nadbytečnosti a v zájmu procesní ekonomie neprovedl důkaz návodem k obsluze. S ohledem na uvedené je dle soudu námitka nesprávného neprovedení důkazu návodem k obsluze použitého rychloměru nedůvodná.

20. Žalovaný dále namítal nevěrohodnost výstupu z rychloměru, což odůvodnil tím, že z fotografie z měření je zjevné, že bylo měřeno za tmy, nicméně dne xxx bylo ve xxx ještě denní světlo, a proto dle žalobce daná fotografie buď nebyla pořízena v xxx, anebo nebyla pořízena dne xxx. V této souvislosti žalobce předložil k žalobě tabulku východů/západů slunce a občanského svítání/soumraků vydanou Úřadem civilního letectví, Zároveň žalobce s namítal, že na fotografii není mimo světla a registrační značky vozidla nic vidět.

21. Soud ke shora uvedené námitce nejprve ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce ohýbá svá tvrzení a námitky dle své potřeby, když u této námitky tvrdí, že na fotografii není mimo světel a registrační značky vozidla nic vidět, ale u námitky neprovedení důkazu návodem k obsluze použitého rychloměru naopak vyjmenovává objekty, které jsou na fotografii vidět a mohou mít za následek vznik reflexe. Uvedená skutečnost dle soudu svědčí o tom, že se jedná pouze o účelově uplatněnou námitku. Pokud jde o žalobcovo tvrzení, že daná fotografie buď nebyla pořízena v xxx, anebo nebyla pořízena dne xxx, soud konstatuje, že údaje na snímku z rychloměru jsou generovány automaticky, a tudíž dle soudu nemůže vyvstat pochybnost, že měření proběhlo v jiný okamžik než je uvedený na snímku. Zároveň je den a čas měření potvrzen rovněž úředním záznamem o provedení měření žalobcem řízeného vozidla ze dne xxx a oznámením o přestupku z téhož dne. K žalobcem předložené tabulce východů/západů slunce a občanského svítání/soumraků vydané Úřadem civilního letectví poté soud uvádí, že tento podklad nemůže vyvolat důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, který vyplývá z automaticky generovaného snímku z rychloměru. S ohledem na uvedené soud vyhodnotil námitku jako nedůvodnou.
22. Na závěr se soud zabýval námitkou nezákonnosti výroku o sankci, která dle žalobce spočívá jednak v porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když je žalobci přičítáno k tíži předkročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, ačkoliv se jedná o součást skutkové podstaty přestupku, a jednak v tvrzeném spáchání v dopoledních hodinách, ačkoliv k přestupku došlo ve xxx.
23. Soud se nejprve zabýval tvrzeným porušením zásady zákazu dvojího přičítání. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí týkajícího se úvah při ukládání správního trestu mimo jiné uvedl: *„kdy v souladu s ustanovením § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky přihlédl ke povaze a závažnosti přestupku (povaha a závažnost přestupku je dána okolnostmi uvedenými v ustanovení § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky). Při tomto pak správní orgán přihlédl zejména k významu zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen, tedy k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, což lze obecně považovat za nebezpečné protiprávní jednání, při kterém dochází k ohrožování bezpečnosti silničního provozu.“* Z citované části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že *„překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci“* správní orgán I. stupně nehodnotil v rámci úvah o přitěžujících okolnostech, nýbrž k uvedené skutečnosti přihlížel při posuzování povahy a závažnosti přestupku ve smyslu § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, a to pouze ve vztahu k významu zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen ve smyslu § 38 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. V této souvislosti soud odkazuje na komentář k § 38 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky v BOHADLO, D. a kol. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2022, 596 s., který uvádí: *„Druh ohroženého či porušeného zájmu chráněného zákonem společně s dalšími znaky (např. formou zavinění) určuje skutkovou podstatu přestupku. V konkrétním případě dochází k porušení konkrétního zájmu, protože správní orgán při rozhodování musí zhodnotit konkrétní význam porušeného či ohroženého zákonem chráněného zájmu pro společnost.“* a dále *„Čím bude význam chráněného zájmu v konkrétním případě vyšší, tím závažnější přestupek bude spáchán, a tudíž bude namísto uložit přísnější správní trest.“* S ohledem na shora uvedené má soud za to, že uvedení slovního spojení *„překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci“* v prvostupňovém rozhodnutí označuje pouze druh porušeného zájmu chráněného zákonem, který dle citovaného komentáře určuje s dalšími znaky skutkové podstaty přestupku skutkovou podstatu přestupku. Tomuto výkladu uvedení slovního spojení *„překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci“* poté dle soudu odpovídá rovněž navazující konstatování správního orgánu I. stupně, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci lze obecně považovat za nebezpečné protiprávní jednání, při kterém dochází k ohrožování bezpečnosti silničního provozu, které zjevně představuje hodnocení závažnosti přestupku. Z výše uvedených důvodů soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že žalobcem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu týkající se zásady zákazu dvojího přičítání na projednávanou věc nedopadají, neboť v projednávané věci k porušení uvedené zásady nedošlo.
24. Pokud se jedná o skutečnost, že správní orgán I. stupně dle odůvodnění svého rozhodnutí týkajícího se úvah při ukládání správního trestu dále mimo jiné přihlédl ke skutečnosti, že k

spáchání přestupku došlo v dopoledních hodinách, soud přisvědčuje žalobci, že se v situaci, kdy k přestupku došlo dle záznamu z rychloměru ve večerních hodinách, nesporně jedná o pochybení správního orgánu I. stupně. Soud však zároveň souhlasí s žalovaným, že toto pochybení správního orgánu I. stupně nemůže v projednávané věci způsobit nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť mimo tohoto pochybení správní orgán I. stupně v souladu § 37 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky řádně odůvodnil své úvahy při ukládání trestu a zároveň je dle soudu z výše pokuty uložené při spodní hranici zákonné sazby zřejmé, že uvedené pochybení nemělo zásadní vliv na výši uložené pokuty.

25. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud shledal nedůvodnou rovněž námitku týkající se nezákonnosti uložené sankce.
26. Návrh žalobce na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh, resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu a soud se k němu proto nebude vyjadřovat.
27. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. května 2023

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.